

bez významu, že podle seznamu přihlášek bylo prohlášení žalovaného učiněno za firmu »Tefa« v L., neboť z plné moci ze dne 20. září 1932 a z přihlášky ze dne 27. září 1932 jest patrné, že firma »Tefa« nejednala jménem vlastním, nýbrž žalobkyniným, a že její zmocnění bylo převedeno na žalovaného. Konečně nemůže žalovaný nic vytěžit ani z toho, že prý obsah jeho prohlášení byl nesprávně anebo nejasně pojat do zápisu anebo do seznamu přihlášek, poněvadž bylo jeho věcí, aby se postaral včas o nápravu. Tím tedy, že žalovaný bez jakéhokoliv podkladu popřel za žalobkyni v konkursu Karla K. pohledávky firmy G. a T., zavínil zahájení sporu Ck I 24/33 a rozšíření sporu Cm I 1/32 proti žalobkyni, která, nemajíc vůbec námitek proti oněm pohledávkám a jejich uplatnění v konkursu, nemohla v řečených sporech zvítěziti. Jako osoba práv znalá musil však žalovaný též předvídati, že v takovém případě stihne žalobkyni povinnost k náhradě útrat vlastních a odpůrcových, jichž výše byla závislá na výši zažalované pohledávky. Ježto žalovaný neuvědomil žalobkyni o svém kroku, nelze ani tvrditi, že žalobkyně před podáním žaloby Ck I 24/33 mohla něco učiniti, aby odpadla nutnost uvedeného sporu. Ježto tudíž z vyličeného jednání žalovaného — anebo jeho koncipienta, za něhož podle § 1313 a) obč. zák. odpovídá, — vznikla žalobkyni škoda a jednání, při kterém nevyňaložil potřebné neobyčejné znalosti a náležitou péči, jest mu přičítati jako zavinění ve smyslu § 1299 obč. zák., jest žalovaný žalobkyni odpovědný za škodu z toho vzešlou. Je proto žalobní nárok důvodem po právu. Nižší soudy, vycházejíce z jiného právního názoru, nezabývaly se však výší uplatněného nároku, jež byla žalovaným popřena. Žalovaný nemůže arci žalobkyni namítati, že se špatně hájila ve sporu s firmou G. a T., neboť mu žalobkyně opověděla ve věci Ck I 24/33 dne 2. března 1933 spor, kteréžto prohlášení mu bylo dne 30. března 1933 doručeno, aniž však žalovaný jako vedlejší intervenient k ní přistoupil, čímž se sám připravil od této doby o možnost včas a řádně napravit možné nedostatky v hájení práv žalobkyniných. Poněvadž však účinky ty nastaly teprve doručením opovědi sporu, nelze žalovaného činiti odpovědným i za to, že žalobkyně, místo aby žalobní nárok firmy G. a T. ve věci Ck I 24/33 uznala ihned při prvním roku, což by bylo mělo vliv na útratovou otázku, žádala o lhůtu k podání žalobní odpovědi, v níž pak navrhla zamítnutí žaloby, a také ve věci Cm I 1/32 neučinila nic, co mohlo zmenšiti její povinnost k náhradě útrat. Na procesním soudě bude, aby při určení výše žalobního nároku k dotčeným skutečnostem řádně přihlížel.

Čís. 16212.

Neurčitost žalobní žádosti, již se zaměstnanec na zaměstnavateli domáhá vydání písemného vysvědčení, aniž uvedl zejména dobu a druh konaných prací (služeb).

(Rozh. ze dne 17. června 1937, Rv I 993/37.)

Žalobce, který tvrdil, že byl u žalovaného zaměstnán jako kreslič a dílovedoucí, se na žalovaném mimo jiné domáhá žalobou vydání vysvědčení o práci, odpovídajícího zákonu. V té příčině nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud zamítl žalobu, aby byl žalovaný uznán povinným vydati žalobci vysvědčení o práci, odpovídající zákonu.

D ů v o d y :

Žalobce se na žalovaném domáhá vydání vysvědčení o práci, odpovídajícího zákonu. Toto žalobní žádání jest tak neurčité, že by rozsudek mu vyhovující nemohl býti ani vykonán (§ 7 ex. ř.). Jest na žalobci, aby určil obsah vysvědčení, jehož vydání se chce na žalovaném domáhati, zejména aby v něm vytkl, o jakých pracích má mu býti vysvědčení vydáno a za jaký čas. Není-li v žalobním žádání uvedeno, ani o jakých pracích má býti pracovní vysvědčení vydáno, ani za jaký čas má býti konání prací potvrzeno, nevyhovuje obsah žalobní prosby ustanovení § 226 c. ř. s., platného i pro řízení ve sporech pracovních (§ 19 zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.), neboť by rozsudek, jímž by bylo vyhověno neurčitému žalobnímu žádání, byl jen podnětem k dalším sporům mezi žalobcem a žalovaným, v kterých by se musely zjišťovati práce žalobcem žalovanému konané a čas, po který je konal. Neurčitost žalobního žádání tudíž vytkl žalovaný právem a již pro tu vadu bylo žalobu zamítnouti, neboť nelze ji již podle § 84 c. ř. s. napravit. Nejdeť o formální vadu žaloby, nýbrž o hmotný předpoklad vykonatelnosti žalobního nároku.

Čís. 16213.

I. Provedení důkazu, vyhovující právu platnému v cizině, kde byl důkaz proveden, avšak nevyhovující tuzemskému právu, je platné (zásada locus regit actum).

II. Vadnost řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), jestliže dožadující soud nepožádal dožádaný soud italský za zpravení o dni a místě, v němž bude provedeno žádané opatření (výslech svědků), aby zúčastněné strany mohly býti při něm přítomny, mohla-li přítomnost stran míti vliv na průvodní váhu a výsledek prováděného důkazu, a odvolací soud to schválil.

III. Neodporuje ustanovení § 112, odst. 1, posled. věta, konk. ř., opřel-li žalobce v přihlášce ke konkursu svůj nárok na služební plat o smluvený pevný plat, kdežto v žalobě jen o přiměřenou mzdu.

IV. Uznání pohledávky vyrovnávacím správcem ve vyrovnávacím řízení předcházejícím konkursu nemá právního účinku v konkursním řízení, v němž musí býti přihlášená pohledávka zkoumána znova. V takovém případě jest uznání jen pouhou skutečností, nikoli novým samostatným právním důvodem zavazovacím.